

عنوان مقاله:

بررسی تاثیر دینداری در سازگاری فردی و اجتماعی

محل انتشار:

اولین همایش قرآن و روانشناسی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

تابان احمدی - دانشجوی رشته روانشناسی دانشگاه آزاد ارومیه و طلبه حوزه علمیه الزهرای ارومیه.

خلاصه مقاله:

ادیان ربانی با پایه ریزی جامعه ای مبتنی بر ارزش های انسانی و معنوی، نقش محوری در سازگاری فرد با جامعه دارند. کاربست آموزه های دینی رشد و تربیت اخلاقی انسان در جنبه های فردی و اجتماعی است. این امر در دین اسلام که احکام آن بر اساس ساختار فطری انسان تعریف و تبیین شده است، زمینه سازگاری فرد را با دستورها و قوانین فردی و اجتماعی فراهم می کند. تاثیر دینداری در مهارتهای فردی و اجتماعی بشر از دیرباز مورد توجه دانشمندان بوده است. از یک سو، اندیشمندان مسلمان، همچون علامه طباطبایی، با تکیه بر آموزه های اسلامی دینداری را در ایجاد سازگاری فردی و اجتماعی بشر موثر می دانند. از سوی دیگر، بیشتر دانشمندان دوره جدید در غرب (از عصر روشنگری به بعد) تاثیر دین را در زندگی اجتماعی بشر انکار می کنند. برخی از آنها، همانند فروید، دین را توهم ذهن بشر دانسته و در نتیجه، برای آن هیچگونه تاثیری بر زندگی انسان قایل نیستند. برخی دیگر، مانند مارکس، بر این باورند که دین، نه تنها هیچگونه کارکرد مثبتی ندارد، بلکه چون افیون ملتهاست، بر سازگاری تاثیر منفی داشته و آن را مانعی در راه تحقق اهداف بشر می دانند. هدف این پژوهش آن است که به روش کتابخانه ای، با استفاده از شواهد قرآنی و روایی، تاثیر مثبت دینداری را بر سازگاری فردی و اجتماعی تبیین کرده و برای دستیابی به نتایج آن، همچون آرامش، امنیت، رفاه و تامین عدالت اجتماعی، راه های این اثرگذاری مثبت را از جمله داشتن تقوای شکیبایی، مدارا، مودت و تکریم، به مخاطبان نشان دهد.

کلمات کلیدی:

تاثیر، دینداری، سازگاری فردی و اجتماعی، راههای اثرگذاری دینداری بر سازگاری، نتایج سازگاری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1033001>

